

Guillaume Faye:

A fehér világ jövője a XXI. században

Gazdag István fordítása

Megjelent, többek között: a Demokrata, 2007 január 18.-i számában

Európa a Római Birodalom bukása óta sohasem volt ilyen drámai helyzetben, mint ma, amikor történelme legsúlyosabb fenyegetésével szembesül, és nem tud róla, vagy inkább nem akarja meglátni. Az európaiakat gyorsan és tömegesen előzönlítették, megszállták és gyarmatosították a déli népek és az iszlám, és egyedül a saját hibájukból alávetették magukat az Egyesült Államoknak, amely kíméletlen gazdasági háborút folytat ellenük.

A demográfiai összeomlás általános előregedéshez és egyes korcsoportok elfogyásához vezetett, a mesterkélt optimizmusba bújtatott dekadens és nihilista ideológiák ugyanis szabályszerűen "kiherélték" az európaiakat, miközben kulturális és oktatási hanyatlás, primitivizmus és anyagiasság kerítette őket hatalmába. Európa a világ beteg embere, és a politikai osztállyal együtt az értelmiségi elit is közreműködik ebben az etnikai öngyilkosságban. Szerintem ugyanis nem "bevándorlásról", hanem gyarmatosításról és invázióról van szó, amely megváltoztatja Európa biológiai és etnokulturális alapját, ugyanakkor úgy vélem, hogy nem kell engedni a reménytelenségnek, mert a harc csak most kezdődött el, és az azonos eredetű népeknek össze kell fogniuk.

Az idegen invázió demográfiai mérlege rettenetes Franciaországra és Európára nézve egyaránt. (...) Nyilvánvalóan a vezető osztályok úgy tesznek, mintha nem látnának semmit. Matematikailag a fehér faj világszerte hanyatlik, az USA-t is beleértve. Azt mondják, hogy a technológiai felsőbbtség orvosolja ezt, de én nem hiszem. Szerintem az embereken kívül nincs más gazdagság. Egy civilizáció mindenekelőtt azon alapul, amit a rómaiak germennek neveztek: az etnobiológiai talapzaton, amely a kultúrát és a civilizációt táplálja.

Ezt a tömeges etnikai inváziót a hatvanas évektől kezdve szándékosan provokálta ki a marxista és trockista elvektől megfertőzött jobb- és baloldali politikusok nemtörődömsége, az olcsó munkaerőre éhező gyáriparosok kapzsisága, az értelmiségiek befolyása, akik "többfajú társadalmat" követeltek az emberi jogok vallásának parancsára, amelynek gyökerei az elvilágiasult keresztény erkölcsbe nyúlnak vissza. Az "invázió kollaboránsai" Franciaországban és Európában egy olyan rendszert építettek ki, amely sokkal inkább az idegeneket részesíti előnyben a bennszülött állampolgárokkal szemben. Csak nagyon ritkán fordul elő, hogy az illegális bevándorlókat kitoloncolják, mindenféle társadalmi előnyöket és előjogokat élveznek, a "rasszizmusellenesség" követelménye miatt gyakran büntetlenek maradnak és megkülönböztető törvények védik őket, noha jelenlétük óriási mértékben (ötven év alatt több mint ezer százalékkal!) növelte a bűnözést.

Egyformán előzönlének bennünket a szülészobák által és az átjárható határokon keresztül. A demográfiai hanyatlással párosult bevándorlás Nyugat-Európa számára gazdasági katasztrófát is jelent. (...) Jobban megéri illegális bevándorlóként

munkanélküli segélyből és szociális támogatásból élni Európában, mint dolgozni a harmadik világban. A képzett és kreatív munkaerő kivándorol, nevezetesen az USA-ba, helyettük képzetlen népség érkezik Afrikából, amely csak táplálандó szájakat jelent, nem pedig dolgozó karokat és gondolkodó agyakat. Ezek a tények, a lakosság elöregedésével együtt, azt jelentik, hogy a XXI. században az európai gazdaság a "harmadik-világiasodást" és az elkerülhetetlen összeomlást kockáztatja.

A tömeges etnikai gyarmatosítás jelenségéhez társul az a tény, hogy az offenzíva élére az iszlám áll. Ez a totalitárius és agresszív ideológia-vallás 1300 év óta állhatatosan Európa inváziójára törekszik. Jelenleg a harmadik történelmi rohamát szenvedjük el, amely Gibraltártól Indonéziáig terjed. Az elsőt Poitiers-nél állította meg Martel Károly 732-ben, a második az oszmánok által ostromlott Bécs falainál tört meg 1684-ben, a harmadik manapság zajlik. Az iszlámnak hosszú az emlékezete, és az a célja, hogy egész földrészünkön létrehozza azt, amit Khomeini "egyetemes kalifátusnak" nevezett. Európa inváziója megkezdődött, és a számok riasztóak. A kontinens, Oroszországot is beleszámítva, több mint 55 millió muzulmán számlál, évi hatszázalékos növekedéssel. (...) Nyugaton mindenütt az az ostoba hiedelem terjedt el, hogy az iszlám és az iszlamizmus között természetbeli különbség létezik, és hogy lehetőség van egy "laikus", elnyugatiasodott és mérsékelt iszlámra. Egyáltalán nincsen így. Minden muzulmán egy potenciális mudzsahed, az iszlám egy teokrácia, amely egybemossa a vallást és a világot, a hitet és a törvényt, és amely mindenhol a sariát akarja kikényszeríteni, amelynek az előírásait nem lehet összeegyeztetni civilizációnkkal. (...) Amikor az iszlám még gyöngye, a fortély és a színlelés koráni parancsát gyakorolja, a legfőbb kötelesség azonban a dzsihád marad, a hódító háború. A szent háborút éppúgy, mint a bevándorlás általi belső inváziót maga a Korán írja elő.

Nyugat-Európában elviselhetetlen méreteket öltött a bűnözés, amelynek egyaránt oka a tömeges bevándorlás és a polgári értékek összeomlása. (...) Növekszik a fehérek elleni támadások száma, de ezt letagadják az antiraszista vulgáta nevében, amely szerint rasszisták csak a született európaiak lehetnek. Ugyanakkor a szovjet kommunizmushoz méltó elnyomó arzenált állítanak fel számos országban, ami fokozatosan kiléptet bennünket a jogállamból, és beléptet az ideologikus és szubjektív jogszolgáltatásba. A bevándorlás és az iszlám bármilyen bírálata gyakorlatilag tilos. (...) Az Európai Unió több országában etnikai polgárháborúk várhatók, és ezek a belháborúk sokkal súlyosabbak lesznek, mint a "terrorizmus", mert lakosságcsere, egyfajta genocídium zajlik a vezető osztályok, a politikai elit és a média cinkosságával vagy annak vaksága mellett, amelyek ideológiáját saját etnikai identitásuk gyűlölete és a meszticizáció parancsának morbid szenvedélye uralja. (...) A mai európai társadalmak kezelhetetlen etnikai káoszba merülnek. Ez a helyzet - majdhogynem klinikailag - egyfajta "mentális AIDS-szel" magyarázható. A bennünket érő csapásokat a belső nihilizmus vírusa okozza, amelyet már Nietzsche is észrevett, vagyis az önvédelem összeomlása. Az európaiak a saját vérvonaluk öngyilkossági folyamatába léptek. Önként nyitják meg városkapuikat.

A folyamat első tünete a "xenofília": az idegen, a másik szisztematikus előnyben részesítése a rokonnal szemben. A második az "etnomazochizmus", vagyis saját civilizációnk és eredetünk szégyenlése és gyűlölete. A harmadik a "devirilizáció", másként mondva a gyöngeség és bűnbánat kultusza, amely a férfi homoszexualitás dicséretével párosul. Azok a nyilvánvaló értékek, amelyek az erővel kapcsolatosak és a

népek történelmi túlélését kondicionálják - mint a becsület, hűség, család, népszaporulat, hazaszeretet, a saját civilizáció iránti büszkeség, a történelmi túlélés akarata stb. -, ma a Nyugaton nevenséges fogyatékosoknak számítanak. Ez a dekadencia annak a következménye, hogy a kereszténység egyetemes szeretettelve és az egyéni egyenlőséggel kapcsolatos központi előfeltételezése az emberi jogok ideológiáján keresztül elvilágiasodott.

Az európaiaknak talán olyan értékekből kellene ihletet meríteniük, amelyek - ahogy mondták nekem - Oroszországban még érvényesülnek, mint például a felsőbbrendű civilizációhoz való tartozás kifejezett tudata és a "távolságtartáshoz való jog" afirmációja. Szakítani kell az etnopluralizmussal, amely az egalitarizmus egyik formája, és fel kell vállalni az etnocentrizmust, valamint azt a jogot, hogy mindenki a "másik" nélkül élhessen a saját hazájában. Meg kell szabadítani a büntudattól a "mindenki (éljen) a saját hazájában" elvet. Egyébként egyedül a nyugatiak hisznek a fajkeveredés erényeiben, egyedül ők látják a jövő világot melting-potnak. Egyedül a naiv Európa hisz a kozmopolitizmusban. A XXI. századot az etnikailag és vallásilag homogén blokkok megerősödése fogja jellemezni, különösen délen és keleten. Ellentétben azzal, amit Fukuyama hirdetett, a történelem nem ér véget. Éppen hogy a történelem felgyorsulását fogjuk átélni, a "civilizációk összeütközés ének" légkörében. Azután pedig az európaiaknak szakítaniuk kell a "jelenkorizmussal" is, amelybe merültek, és az iszlám, Kína vagy India példáját követve ismét jövőt hordozó, "hosszú életű népekként" kell önmagukat elképzelniük. Ezt a mentális forradalmat csak egy hatalmas válság, egy sokkhatás alkalmával fogják tudni megvalósítani, amely valószínűleg be is következik, és amelyre később még kitérek.

Az eljövendő idők... "archeofuturisztikusak" lesznek, vagyis véget fog érni a modernitás mérgezett és életellenes zárójele. A vitális régi értékek feltámadását fogjuk átélni, és csak azok a népek fognak jól kijönni belőle, amelyek társítani tudják a futurista technotudományt a hagyományok és a társadalmi-biológiai rend visszatérésével. (...) Az európaiaknak azzal is szembesülniük kell, amit egyik legújabb könyvemben az "amerikai neoimperializmusnak" neveztem, és ami sokkal keményebb, mint a hidegháború korabeli volt, de sokkal ügyetlenebb is. A Szovjetunió bukása óta az amerikai vezetők a mértéktelenséget, a "hübriszt" választották, világuralmi agyrémet hajszolva és egyfajta új római birodalmat szimulálva. Mindezt a cionista lobbikkal szövetkezett, szinte már beteges "isten küldetéstudattal" megvert neokonzervatívok ideológiája magyarázza. És hogy melyek ennek a céljai? Körbezárni és semlegesíteni Oroszországot, ezáltal megakadályozva egy erős szövetség létrejöttét tüköze és a nagy Európa (a Pentagonon lázálma) között, deformálni az európai rivális szubsztanciáját az iszlámmal (például az amerikaiak által patronált Törökország EU-tagságával), teljesen leigázni a volt szovjet birodalom közép- és kelet-európai országait, kíméletlen gazdasági háborút folytatva az EU ellen, amelyre ez utóbbi még csak válaszolni sem merészel. Az amerikai kereszties hadjárat a "demokrácia" kierőszakolására mindenhol átlátszó vállalkozás: a "demokrácia" nem jelent mást, mint Amerika-barát rezsimet. Fölösleges azonban panaszkodnunk a földrészünk fölötti uralom megszerzésére irányuló geostratégiai és thalasszokratikus vágyat tükrözö amerikai játszma miatt. A történelemben mindenki a saját sorsáért felelős.

Ezért mindig is szembeszálltam azzal, amit "megszállott és hisztérikus Amerika-ellenességnek" hívok, és amely nagyon is jelen van Franciaországban, de

kontraproduktív, önsajnáló és önfelmentő is egyben. Különbséget kell tenni a "főellenfél" és a "főellenség" között. Az előbbi arra törekszik, hogy uralkodjon és legyengítsen, az utóbbi viszont arra, hogy megöljön. Ne feledjük Carl Schmitt mondását: "Nem csak te választod ki az ellenségedet, inkább ő választ ki téged". Amerika és különösképpen vezetői a "főellenfél" Európa és Oroszország számára geostratégiai, gazdasági és kulturális téren. A "főellenség" viszont a déli népek, amelyek leggyakrabban az iszlám zászlaja alatt előzönlök a kontinentst, nem felejtkezve meg a cinkosaikról sem, a politikai osztály és az értelmiség kollaboránsairól, akik megnyitják előttük a kapukat, nyilvánvalóan Washington legnagyobb meglepedésére, amely egy meszticizált és identitás nélküli Európát akar. Az atlantisták azonban ugyanúgy túlértékeli k az Egyesült Államokat, mint a szenvedélyes Amerika-ellenesek, és nem értik meg, hogy az amerikaiak csupán a mi gyöngeségünkéből merítik erejüket. Példa rá a kis Irak katasztrófális megszállása, ahová csak káoszt vittek. A XXI. században az USA el fogja veszíteni világhatalmi vezető pozícióját, és Kína vagy ha akarjuk, az fog a helyébe lépni, amelyet én úgy hívok, hogy "Eurosibéria", vagyis Európa és Oroszország egységszövetsége.

Hangot adtam annak a hipotézisemnek, hogy a "csodákba vetett hiedelmeken" és a korlátlan fejlődés mítoszában alapuló jelenlegi világcivilizáció a XXI. század közepén összeomolhat. Az emberiség történelme során először olyan "dramaturgiai vonalak", olyan krízisfenyegetések léteznek, amelyek 2010-2020 között konvergálnak és egy szakítópontot alkothatnak: az ökoszisztéma leromlása és drasztikus éghajlatváltozás, a fosszilis energia, valamint a mezőgazdasági és halászati források kimerülése, a spekulatív és eladósodott világ gazdaság törékenysége, a járványok visszatérése, a nacionalizmusok, terrorizmusok és az atomfenyegetés növekedése, az iszlám offenzíva világméretű súlyosbodása, a gazdag országok népességének drámai előregedése, amely a tömeges bevándorlással párosulva példa nélküli gazdasági visszaesést okozhat. Fel kell készülnünk erre a megakatasztrófára, amely átmenetet képez az egyik korszakból a másikba, elsöpri a "modernitást" és talán egy új középkor eljövételét fogja jelenteni. Ez a katasztrófa azonban alkalmat teremthet az újjászületésre is, mert a történelemben minden civilizáció regenerálódása a káoszon keresztül történik, különösen akkor, ha ez a civilizáció "metamorfikus", mint a miénk.

A jövő Európa nem képzelhető el a jelenlegi Európai Unió puha és kormányozhatatlan formájában, amely csak egy szuverén hatalom nélküli medúza, nyitott határokkal, alávetve a szabadkereskedelmi dogmának, az USA és a NATO akaratának. Egy jövő birodalmi és föderalista, etnikailag homogén (vagyis "európai") Nagy Európát kell elképzelni, amely a nagy régiók autonómiáján alapul, és Oroszország megingathatatlan szövetségese. Ezt a hatalmas kontinentális blokkot "Eurosibériának" neveztem el. Ez az óriás, amely egyáltalán nem lenne támadó szándékú, csak egyszerűen megtámadhatatlan, a messze leghatalmasabb világhatalom lenne (a jövő világ a nagy blokkok világa lesz), és főleg "önközpontúnak" kellene lennie, szakítva a globalizáció nagyon veszélyes dogmaival. Minden eszköze meglenne arra, hogy a "nagy terek önellátását" gyakorolja, amelynek elveit Maurice Allais Nobel-díjas francia közgazdászal fejtettem ki. Európa sorsa nem választható el a hatalmas Oroszország sorsától, etnokulturális és geopolitikai okokból sem. Természetesen egy ilyen Eurosibéria születésének megakadályozása létfontosságú az amerikai kalmár thalaszszokrácia számára, amely az iszlámista terrorizmus elleni

fennen hirdetett harcának ellentmondva cinikusan bátorítja az iszlám megtelepedését Európában és Oroszországban.

Itt most nem szóltam Izraelről, egy mondatot azonban mondanék róla: demográfiai okokból úgy hiszem, hogy a Herzl és Buber által alapított és 1949 óta megvalósított cionista utópia nem lesz hosszabb életű, mint a kommunista utópia volt, és hogy végeredményben a héber állam sorsa megpecsételődött.***

Ami a bennünket illető végkövetkeztetést illeti, sohasem kell fatalistának lennünk. A történelem mindig nyitott, és gyakran produkál váratlan szeszélyeket. Ne feledjük Orániai Vilmos mondását: "Ahol akarat van, ott út is van." Pillanatnyilag az ellenállás és a várható nagyon súlyos eseményekre (például az etnikai háborúkra és a gazdasági recenzióra) való felkészülés fázisában vagyunk. Már most kell azonban gondolni a káosz utáni időszakra, és annak megfelelően szervezkedni. Végezetül pedig íme a jelszó, amelyet mindenhol terjeszttek: "Az ellenállástól a visszahódításig, a visszahódítástól az újjászületésig!"

(Elhangzott 2006. június 8-án az orosz képviselőházban, fordította: Gazdag István)

*** A szerkesztő megjegyzése:

Izrael fennmaradása létkérdés mindenki, még az anti-szemiták számára is. Minden népnek szüksége van egy nyugalmas, önálló hazára. Mert mi történne, ha az arabok megsemmisítenék Izraelt? A zsidók menekülnének a világ minden részébe és tömegeikkel megint csak óriási ellenszenvet váltanának ki mindenhol.

Ha azt a rengeteg pénzt, amit ma az egész fehér világ Izrael gazdasági és katonai megsegítésére fordít, - direkt vagy indirekt módon - a környező arab államoknak ajánlaná föl a palesztin menekültek befogadására, vélhetően megoldaná a világ békéjét veszélyeztető problémát. Szíria, Jordán, Egyiptom, Libanon aligha tudná visszautasítani azt a sokszázmilliárd dollárt, amit Izrael fenntartására költünk az adófizetőink zsebéből.

Ez ugyan kiváltaná az iszlám militánsok dühét, de tiltakozásuk lassan, de biztosan elenyészne a segélyben részesülő arabok megalégedése nyomán....